

PHILIPPI ABBATIS BONÆ SPEI VITA.

(LEPAGE, *Bibliotheca Præmonstratensis ordinis*, Parisiis 1633, fol., p. 508.)

Venerabilis Philippus Harvengius, cognomento Eleemosynarius, monasterii Bonæ-Spei Præmonstratensis ordinis, Cameracensis diœcesis, abbas secundus, vir disertissimus et mirifice doctus, pius et sanctus, et sancto Bernardo Claravallensi familiaris, originem traxit ex mediocri fortunæ parentibus. Sic enim de seipso epistola decima tertia loquitur: « Ne nobiliori plebeius videar adulari, et magis verbo quam opere gratiam tuam aucupari, etc. » A pueritia sua litteris admodum deditus, quadam infirmitate, licet per intervalla, correptus est; cuius molestias ut minus præsentiret, quam propulsasset facillius, lectioni ardentius insistebat. Puer grandiusculus episcopo suo se ultro præsentavit, a quo clericali indutus veste, et coronæ titulo, summum capitis insignitus, a conditione laicali ad clericalem professionem est annumeratus. Egressus hinc adolescentiæ suæ, dum velut interiori domo juventus ejus tenera versaretur, divina gratia, quæ potentior est quam natura, colaphum timoris repentinum ei incussit, et de manibus ejus ludicra pristinæ vanitatis, et spem sæculi fallacem, quam avidus amplectebatur, excussit; movens, imo cogens eum, ut qui gaudebat clericum profiteri, diutius non differret clericalis religionis legibus cohiberi. Grata igitur violentia tractus, obedire monitis non refugit. Sicque valesciens sæculo, abiecit quidquid in illo seductus ambiabat, habens multa contemptui, quæ ante plurimum dilexerat. Mox ad Odonem Bonæ Spei abbatem, vitæ sanctitate et asperitate celebrem, se contulit, ut ad arctam et sublimem perfectionis viam eo magistro ac duce uteretur. A quo habitu Præmonstratensis religionis in Bonæ Spei ecclesia assumpto, ibidem claustrali diversorio se reclusit. Ubi cum et de præteritis veniam postularet, et pro posse mala præsentia declinaret, ad hæc illi locum et exemplum suffragari plurimum sentiebat, et invento portui non mediocriter aggau-
debat. Per annum fere integrum ibidem conversatus est, antequam ad sacros ordines promoveretur, et antequam ad ministrandum altari ullatenus admoveretur. Quibus postmodum initiatus, prior suæ Bonæ Spei Ecclesiæ eligitur constituiturque. Quo in munere, quamvis multa ad fratrum suorum instructionem et consolationem spectantia dixisset luculenterque scripsisset, eisque per octodecim fere annos sanctissime præfuisset, quorundam nihilominus invidia ac livore oppugnatus, gravem persecutionem summumque conflictum, ut ex binis ejus subjonctis litteris liquet, passus est. « Deploranda certe est, inquiebat, temporum nostrorum injuria, ac hominum præsertim religiosorum seu Deo dedicatorum assueta, obstinataque nequitia, qui status vocationisque obliti, livoris ac invidiæ spiritu exæcati, plerumque viros magis litteratos ac idoneos, magisque pios ac religiosos acerrimo persequi odio, injuriarum procellis obruere, ac omni qua possunt via, facta eorum et opera bona, vel tollere, vel obliterare caeca et audaci mente consilioque non verentur. » His præsertim rerum adversarum conflictibus agitatus venerabilis Philippus, immobilis perstitit, pietasque ejus ac patientia inconcussa, probataque toti mundo patuit et effulsit. Noverat quippe, quod *Tribulatio patientiam operatur, patientia autem probationem, probatio vero spem; spes autem non confundit* (Rom. v, 3, 4). Proinde quo magis oppugnabatur, tanto humilior se jejuniis et orationibus exercebat, ac rerum cœlestium meditatione, vim lacrymarum profundens, fruebatur; atque patientis animi mansuetudine omnia feliciter hilariterque sufferendo, charitatis officia amulatores suis, quacunque ratione posset, exhibere nunquam prætermittebat. De quibus sicut et de nonnullis ordinis primatibus epistola nona, quæ est ad Bartholomæum Lauduensem episcopum, et epistola duodecima, ad Eugenium papam tertium, conqueritur.

Vir beatus sanctitatis et doctrinæ claritate non solum Præmonstratensem ordinem illustravit, sed toti Ecclesiæ Dei luxit. Ea quippe divini ingenii sui monumenta posteris, magna Ecclesiæ Dei utilitate, reliquit, quibus fidei catholicæ veritas et cœnobitica clericalisque disciplina illustratur, vitia prolligantur, et piæ fidelium mentes ad Dei amorem, et cœlestis patriæ desiderium mirabiliter inflammantur. Odoni ejusdem Bonæ Spei primo abbati successit, monasticam disciplinam ibidem fratrum discordia utcumque collapsam, mirifice restituit, atque sibi commissos in spiritu lenitatis sanctissime ac piissime rexit. Ad culmen tantæ erga pauperes et inopes liberalitatis et charitatis ascendit, ut Eleemosynarii nomine insigniri meruerit. Tandem sanctitatis laude conspicuus et multis virtutum titulis gloriosus, cum præfecturæ suæ munus fideliter religioseque annis circiter viginti septem administrasset, illudque jam senex in Adventu Domini anni 1182, reliquisset, in Quadragesima sequenti, sicut vitam suam ad Christi Salvatoris exemplum direxerat, sic ad ipsum, exuto corpore, recto cursu migravit.